

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/10/2020
Identifikačné číslo spisu:	6115894710
Dátum vydania rozhodnutia:	29.09.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Terézia Mecelová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:6115894710.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu P. E., trvale bytom v S., E. F. XXXX/XX, zastúpeného JUDr. Ľubomírom Vánekom, advokátom v Skalici, Potočná 169/85, proti žalovanej PATRIOT GROUP, s. r. o., so sídlom v Trenčíne, Kpt. Jaroša 1312/29, IČO: 45 407 657, zastúpenej splnomocnenkyňou Advokátska kancelária KONCOVÁ & PARTNERS, s. r. o., so sídlom v Trenčíne, Kpt. Jaroša 1312/29, IČO: 47 256 907, o zrušenie rozhodcovského rozsudku, vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 63Cr/9/2015, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 27. marca 2019 sp. zn. 41CoR/16/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanej náhradu trov dovolacieho konania vo výške určenej súdom prvej inštancie.

Odôvodnenie

1. Žalobca sa žalobou došlou Okresnému súdu Banská Bystrica (ďalej aj len „súd prvej inštancie“) 14. septembra 2015 domáhal voči žalovanej zrušenia rozhodcovského rozsudku rozhodcovského súdu pri Slovenskej arbitrážnej komore ZZPO z 31. júla 2015 sp. zn. VK 114/2014. Žalobu odôvodnil tým, že rozhodcovský súd vo veci konal a rozhodol aj napriek tomu, že žalobca v rozhodcovskom konaní v postavení žalovaného namietal právomoc rozhodcovského súdu pri prvom úkone vo veci samej. Uviedol, že podpis na pristúpení k záväzku (dlžníkom bola spoločnosť ZIPPA, s.r.o. a žalobca bol konateľom tejto spoločnosti) nepatrí žalobcovi a že je sfaľovaný. Preto nedošlo ani k uzavretiu rozhodcovskej doložky a vystaveniu splnomocnenia pre tretiu osobu na spísanie notárskej zápisnice (ktoré boli súčasťou listiny). Listinu žalobca nikdy nepodpísal ako konateľ spoločnosti a ani ako fyzická osoba. Uznanie záväzku preto považuje za neplatné v celom rozsahu a z tohto dôvodu nie je platná ani rozhodcovská doložka. Nesúhlasil s odôvodnením rozhodcovského súdu, ktorý neprihliadol na uplatnenú námietku nedostatku právomoci rozhodcovského súdu vo veci konať, ktorý ju nesprávne neakceptoval z dôvodu, že ju žalobca neuplatnil pri prvom úkone vo veci samej.

2. Súd prvej inštancie rozsudkom z 24. mája 2018 č. k. 63Cr/9/2015-223 žalobu zamietol a žalovanej

priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Rozsudok právne zdôvodnil ust. § 21 ods. 1 až 5 a § 40 ods. 1 písm. a/ a ods. 4 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej tiež „zákon o rozhodcovskom konaní“). Vecne dôvodil, že účastník, ktorý chce uplatniť námietku nedostatku právomocí rozhodcovského súdu z dôvodu neexistencie alebo neplatnosti rozhodcovskej zmluvy, môže tak urobiť v rozhodcovskom konaní najneskôr pri prvom úkone vo veci samej. Žalobca (v rozhodcovskom konaní žalovaný) sa podaním zo 16. januára 2015, označeným ako „návrh na preskúmanie rozhodcovského uznesenia o nariadení predbežného opatrenia“ vyjadril i k samotnej žalobe. Navrhol zamietnutie žaloby rozhodcovským súdom, pričom v tomto podaní právomoc rozhodcovského súdu nenamietal. Žalobca až podaním z 24. apríla 2015 adresovaným rozhodcovskému súdu prvýkrát namietal jeho právomoc vo veci rozhodnúť. Námietka nedostatku právomoci rozhodcovského súdu pre neexistenciu alebo neplatnosť rozhodcovskej zmluvy v rozhodcovskom konaní teda nebola uplatnená pri prvom úkone vo veci samej. Súd prvej inštancie preto žalobu nepovažoval za dôvodnú. Rozhodnutie o trovách konania bolo odôvodnené právne ust. § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších zákonov (ďalej tiež len „C. s. p.“) a vecne úspechom žalovanej v konaní v plnom rozsahu.

3. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej tiež len „odvolací súd“ a spolu so súdom prvej inštancie tiež len „nižšie súdy“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 27. marca 2019 sp. zn. 41CoR/16/2018 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil v celom rozsahu ako vecne správny podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 C. s. p. a žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Potvrdenie rozsudku súdu prvej inštancie odôvodnil jeho vecnou správnosťou. Uviedol, že z ust. § 21 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní jednoznačne vyplýva, že účastník, ktorý chce uplatniť námietku nedostatku právomoci rozhodcovského súdu z dôvodu neexistencie alebo neplatnosti rozhodcovskej zmluvy, môže tak urobiť v rozhodcovskom konaní najneskôr pri prvom úkone vo veci samej. Z vykonaného dokazovania bolo zrejmé, že účastník rozhodcovského konania námietku nedostatku právomoci rozhodcovského súdu neuplatnil pri prvom úkone vo veci samej. Podanie žalobcu zo 16. januára 2015 bolo (aj) podaním vo veci samej, posudzujúc ho podľa obsahu, keď žalobca reagoval na žalobu, namietal neplatnosť uznania záväzku, podpis na tomto uznaní a ďalšie okolnosti týkajúce sa nároku uplatneného v rozhodcovskom konaní. Obsahom tohto prvého úkonu vo veci samej nebola námietka nedostatku právomoci rozhodcovského súdu pre neexistenciu a neplatnosť rozhodcovskej zmluvy uplatnenej v rozhodcovskom konaní. Rozhodnutie o trovách konania bolo odvolacím súdom právne odôvodnené ust. § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C. s. p. a vecne úspechom žalovanej v odvolacom konaní v plnom rozsahu.

4. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie. Dovolanie odôvodnil ust. § 420 písm. f/ C. s. p. (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces) a § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., t. j. nesprávnym právnym posúdením veci odvolacím súdom v otázke doteraz nevyriešenej v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu. Navrhol zrušenie rozsudkov nižších súdov a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Za otázku zásadného právneho významu považoval to, či návrh na preskúmanie rozhodcovského uznesenia o nariadení predbežného opatrenia žalobcu sa považuje za prvý úkon vo veci samej, následkom čoho je v prípade neuvedenia námietky nedostatku právomoci nemožnosť žiadať zrušenie rozhodcovského rozsudku príslušným súdom. Z ustálenej judikatúry totiž vyplýva, že neodkladné opatrenie je rozhodnutím vo veci samej iba vtedy, ak samotné neodkladné opatrenie konzumuje vec samú. Preto v prípade využitia zákonného opravného prostriedku proti neodkladnému opatreniu, ktoré nebolo rozhodnutím vo veci samej, nemožno opravný prostriedok proti tomuto neodkladnému opatreniu považovať za žiadnych okolností za vyjadrenie vo veci samej. Ďalej uviedol, že hranica medzi skutočnosťami týkajúcimi sa veci samej a dôvodnosti nariadenia neodkladného opatrenia je veľmi tenká a v zásade sa nedá vyjadriť k neodkladnému opatreniu bez súčasnej absorpcie dôvodov vyvracajúcich dôvodnosť hlavného uplatňovaného nároku. V čase vyjadrenia sa k neodkladnému opatreniu nebol žalobca zastúpený advokátom. Žalobca je fyzickou osobou bez právnického vzdelania. Za ďalšiu otázku zásadného právneho významu považoval, či uvedenie skutočností zo strany žalobcu, že rozhodcovská zmluva/doložka nebola žalobcom nikdy podpísaná, je možné považovať za námietku nedostatku právomoci, resp., či je toto možné považovať za

námietku nedostatku právomoci, ak sa jedná o spotrebiteľa bez právneho zastúpenia. Za vadu v zmysle ust. § 420 písm. f/ C. s. p. považoval to, že nižšie sudy odignorovali skutočnosť, že v prejednávacom prípade je na strane žalobcu spotrebiteľ, a preto mu mala byť poskytnutá zvýšená ochrana ako slabšej strany. Poukázal v tejto súvislosti na porušenie konkrétnych zákonných ustanovení. Navrhol odložiť právoplatnosť rozsudkov nižších súdov.

5. Žalovaná navrhla dovolanie žalobcu odmietnuť, alternatívne navrhla dovolanie ako nedôvodné zamietnuť. Uviedla, že podania sa posudzujú podľa obsahu a je nepochybné, že žalobcove podanie označené ako „návrh na preskúmanie rozhodcovského uznesenia o nariadení predbežného opatrenia“ obsahuje aj skutočnosti, ktoré majú povahu meritórnej obrany. Žalobca v žiadnom prípade nemôže byť považovaný za spotrebiteľa, keďže hlavný záväzok je obchodnoprávny a žalobca ako prístupujúci dlžník vystupoval v pozícii konateľa spoločnosti (dlžníka).

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“ alebo „dovolačný súd“) ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C. s. p.) strana, v ktorej neprospech bolo vydané napádané rozhodnutie (§ 424 C. s. p.), za splnenia tiež podmienok zastúpenia takejto strany a spísania jej dovolania v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pre bodkočiarkou C. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie žalobcu nie je prípustné.

7. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 C. s. p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p.

8. Podľa § 420 C. s. p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, a/alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Podľa § 421 ods. 1 C. s. p. dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

10. Dovolačný súd, vychádzajúci z konštrukcie dovolacieho konania v podmienkach aktuálnej právnej úpravy civilného sporového procesu a tiež z ostatného záveru veľkého senátu občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu o prípustnosti kumulácie dovolacích dôvodov podľa § 420 a § 421 C. s. p. (v tejto súvislosti porovnaj uznesenie najvyššieho súdu z 21. marca 2018 sp. zn. 1 VCdo 1/2018), preto pristúpil ku skúmaniu existencie dovolacích dôvodov (a tiež dôvodov prípustnosti dovolania), uplatnených dovolaními v tejto veci, podľa chronológie priradenej im ustanoveniami zákona, ktorého sú súčasťou.

11. Žalobca vyvodzoval prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. Vadu zmätočnosti videl v tom, že nižšie sudy odignorovali skutočnosť, že v prejednávacom prípade je na strane žalobcu spotrebiteľ, a preto mu mala byť poskytnutá zvýšená ochrana (ako slabšej strany). Poukázal v tejto súvislosti na porušenie konkrétnych zákonných ustanovení.

12. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1 Cdo 42/2017, 2 Cdo 20/2017, 3 Cdo 41/2017, 4 Cdo 131/2017, 7 Cdo 113/ 2017, 8 Cdo 73/2017). Dovolací súd preto posudzoval opodstatnenosť argumentácie žalobcu, že v konaní (pred nižšími súdmi) došlo k nim tvrdenej vade zmätočnosti.

13. Pojemovým znakom vady zmätočnosti uvedenej v ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p. je, že k nej došlo nesprávnym „procesným“ postupom súdu, ktorý znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie), znemožňujúca strane sporu (skôr a dnes ešte v mimosporových konaniach stále účastníkovi konania) realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (tu por. R 129/1999 a 1 Cdo 202/2017, 2 Cdo 162/2017, 3 Cdo 22/2018, 4 Cdo 87/2017, 5 Cdo 112/2018, 7 Cdo 202/2017 a 8 Cdo 85/2018). Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na neustrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

14. Námietať dovolateľa ohľadom vytýkaného opomenutia aplikácie ustanovení týkajúcich sa spotrebiteľa na daný prípad (pozn.: nie je zrejmé, z čoho žalobca toto svoje domnelé postavenie odvodzuje) je námietať týkajúca sa právneho posúdenia. Aj v tomto prípade teda platí, že právnym posúdením (prípadná nesprávna aplikácia právnej normy na prejednávajúcu vec, resp. neaplikovanie príslušnej normy v prejednávanej veci je nepochybne právnym posúdením, hoci nesprávnym) sa neznesie strane sporu realizácia jej procesných oprávnení. Navyše sa dodáva, že uvedená námietať nebola predmetom odvolacieho prieskumu (k tomu pozri bližšie ešte ods. 21 tohto uznesenia).

15. Prípustnosť dovolania žalobcu teda z § 420 písm. f/ C. s. p. vyvodit' nemožno.

16. V danom prípade dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania i z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

17. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnú (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine alebo iného predpisu považovaného za súčasť tzv. hmotného práva), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť pritom o právnú otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napádané dovolaním (ktoré by pri inom riešení otázky vyznelo inak). Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom). Pre posúdenie, či ide o právnú otázku kľúčovú pre rozhodnutie vo veci samej, a pre posúdenie prípustnosti dovolania nie je pritom rozhodujúci subjektívny názor strany sporu/účastníka konania, že daná právna otázka môže byť pre ňu rozhodujúca, ale významný je výlučne záver dovolacieho súdu rozhodujúceho o jej dovolaní.

18. Žalobcom zadefinované „dovolacie“ otázky nemajú znaky relevantné v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. Dovoláním nastolené „dovolacie“ otázky nemali v danej veci charakter otázok, na riešení ktorých odvolací súd založil (výhradne) svoje rozhodnutie.

19. Oba nižšie súdy založili svoje rozhodnutia na konštatovaní, že žalobca (v rozhodcovskom konaní žalovaný) neuplatnil námietku nedostatku právomoci pri prvom úkone vo veci samej, keď nespochybnili, že sporné podanie žalobcu, a to návrh na preskúmanie rozhodcovského uznesenia o nariadení predbežného opatrenia by ako také nebolo možné (vo všeobecnosti) považovať za podanie vo veci samej, ale v danom prípade uvedené obsahovalo (vychádzajúc z obsahu tohto podania) aj vyjadrenie vo veci samej. A preto, ak súčasne s týmto vyjadrením nebola vznesená námietka nedostatku právomoci rozhodcovského súdu (keď navyše žalobca, v rozhodcovskom konaní v postavení žalovaného navrhol prejednanie veci rozhodcovským súdom a zamietnutie žaloby), ale bola vznesená až v následnom podaní, potom nemožno mať za to, že námietka bola uplatnená pri prvom úkone vo veci samej.

20. Žalobcom nastolené „dovolacie“ otázky (t. j., či návrh na preskúmanie rozhodcovského uznesenia o nariadení predbežného opatrenia žalobcu sa považuje za prvý úkon vo veci samej; či uvedenie skutočnosti zo strany žalobcu, že rozhodcovská zmluva/doložka nebola žalobcom nikdy podpísaná, je možné považovať za námietku nedostatku právomoci) teda v okolnostiach danej veci nemali určujúci význam a odpoveď na ne neboli dôvodom pre záver odvolacieho súdu o vecnej správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie. Vzhľadom na uvedené dovolací súd uzatvára, že „dovolacie“ otázky, o ktorých je reč, nemali v prejednávanej veci znaky relevantné v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. (šlo v skutočnosti iba o otázky akademické), v dôsledku čoho prípustnosť dovolania vyvodzovaná z tohto ustanovenia daná nebola.

21. Pokiaľ ide o vymedzené otázky majúce väzbu na postavenie žalobcu ako spotrebiteľa, tu dovolací súd ešte dodáva, že pokiaľ dovolateľ konkrétnu námietku nenamietol vo svojom odvolaní (tak ako v danom prípade), a tak ju svojou procesnou aktivitou nevymedzil ako predmet odvolacieho prieskumu (tak ako sa to stalo i v prejednávanej veci), racionálne nemôže byť ani predmetom dovolacieho prieskumu, ktorý je ako mimoriadny opravný prieskum subsidiárny k riadnemu opravnému prieskumu v odvolacom konaní. V opačnom prípade by nastala celkom absurdná situácia (argumentum ad absurdum), nedávajúca žiaden rozumný zmysel, kedy by dovolací súd preskúmaval konanie a rozhodnutie odvolacieho súdu (teda jeho zákonnosť a vecnú správnosť), hoci by tento (odvolací súd) nemal žiaden zákonný (právny) dôvod, na základe ktorého by sa vôbec mohol zaoberať určitou argumentáciou procesnej strany a preskúmať jej opodstatnenie, keďže odvolací súd je viazaný vymedzenými odvolacími dôvodmi a z iných, než odvolateľom uplatnených dôvodov (s výnimkou väd týkajúcich sa procesných podmienok) napadnuté rozhodnutie preskúmať nemôže (porov. § 380 C. s. p.). Z uvedeného potom vyplýva záver, že dovolateľ môže v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 C. s. p., úspešne argumentovať iba tými dôvodmi, ktoré už skôr namietol v odvolaní, avšak odvolací súd tieto dôvody meritórne posúdil v jeho neprospech (R 73/2019). Preto ani z tohto dôvodu uvedené námietky žalobcu neboli spôsobilé založiť prípustnosť jeho dovolania pre nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.

22. So zreteľom na uvedené došiel dovolací súd k záveru, že prípustnosť dovolania žalobcu ani z § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. nevyplýva.

23. Najvyšší súd preto dovolanie žalobcu podľa ustanovenia § 447 písm. c/ C. s. p. (ako neprípustné) odmietol.

24. Žalovaná bola v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešná (§ 255 ods. 1 C. s. p.) a vznikol jej voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa ustanovení § 453 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C. s. p. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

25. Podľa § 444 ods. 2 C. s. p. ak nejde o rozhodnutie, ktoré ukladá povinnosť plniť, dovolací súd môže na návrh odložiť jeho právoplatnosť, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa; ustanovenie § 230 tým nie je dotknuté. Najvyšší súd nezistil splnenie podmienok pre odloženie právoplatnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 ods. 2 C. s. p. a v súlade s ustálenou predchádzajúcou praxou o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

26. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.